

Internationell press om Ukraina-kriget

11 maj 2022

I denna utgåva ingår artiklar från amerikanska *CounterPunch* och *Jacobin*, australiensiska *Links*, franska *Alternatives Économiques*, *Le Monde* och *Libération*.

Alternatives Économiques menar att kriget i Ukraina kom olägligt för USA, eftersom Kina ur Washingtons synvinkel är betydligt viktigare än Ryssland.

Jacobin återger ett kort meningsutbyte om vänsterns syn på vapenstöd till Ukraina.

Första artikeln ur *Le Monde* handlar om hur EU in i det sista vägrade se kriget komma. En mycket intressant artikel, som visar hur blåögda vissa europeiska ledare var, särskilt Macron.

Libération synar den ryska hemmaopinionen.

Links-artikeln diskuterar krigets karaktär, NATO, vapenfrågan och vart Ryssland är på väg.

Artikeln ur *CounterPunch* och 2 av artiklarna ur *Le Monde* menar att de ryska bakslagen fått Washington att gripas av en slags eufori, vilket riskerar att leda till svåra och farliga misstag.

MF 11/5 2022

Innehåll

Alternatives Économiques	1
"USA ville fokusera på Asien, inte på Ryssland"	1
CounterPunch	4
Skrytet som skärper kriget genom ombud mellan Ryssland och USA.....	4
Jacobin Magazine	6
Vänstern och militär hjälp till Ukraina	6
Le Monde	9
EU:s blindhet inför Putin	9
Den outtalade euforin i USA över de ryska bakslagen	16
Paris och Berlin sätter ned foten mot Washington	17
Libération	19
"Ryska propagandan fungerar bra på den egna befolkningen"	19
Links	21
Fyra tankar om kriget i Ukraina	21

Lästips

Taras Bilous: [Självbestämmande och kriget i Ukraina](#) (förf. är en ukrainsk socialist)

[En rysk plan för folkmord på Ukrainas folk](#) (ett skrämmande dokument)

[Internationell press om Ukraina-kriget i början av maj 2022](#) (från förra veckan)

Se även <https://www.youtube.com/watch?v=JRjPRwshecE>, som är en intervju med f d ryske premiärministern (2000-2004) Michail Kasianov.

Alternatives Économiques

”USA ville fokusera på Asien, inte på Ryssland”

Aude Martin

Alternatives Économiques, 7/5 2022

USA ville koncentrera sina diplomatiska insatser på Asien, men kriget i Ukraina har tvingat landet att återkomma till Europa. Kan man vara överallt samtidigt? Samtal med statsvetaren Célia Belin, gästforskare vid Brookings Institution i Washington.

* * *

Sedan Obamas tid som president har USA utrikespolitiskt fokuserat på Kina, och mer allmänt på Asien och Stilla havsområdet. Vad grundar sig den strategin på?

Den ekonomiska krisen 2008 och insikten vid samma tid om Kinas ekonomiska genombrott har oroat USA. De amerikanska ledarna har förstått att det också skulle leda till en ökning av Kinas geopolitiska inflytande. Vid den tiden var Hillary Clinton utrikesminister. Och Kurt M Campbell, hennes statssekreterare med ansvar för Asien-Stilla havsområdet, utformade då en doktrin, som Barack Obama antog och som går under namnet ”Tyngdpunkt Asien”. 2021 blev Joe Biden president och hade samma inställning, eftersom Kurt M Campbell idag svarar för Vita husets samordning av zonen kring Indiska oceanen och Stilla havet.

Vad har denna strategi lett till?

I själva verket har vridningen mot Asien aldrig riktigt blivit verklighet för USA:s del. Av en rad olika skäl. Åren 2014 och 2015 innebar en dubbel förändring. Islamiska statens framgångar ledde till att USA återvände till Mellanöstern via koalitionen mot Islamiska staten. Det var också samtidigt som Ryssland annekterade Krim. USA var därför tvunget att engagera sig på andra områden än man ursprungligen tänkt sig: Asien. Den tredje förändringen kom när Donald Trump i slutet av 2016 valdes till president, något som under fyra år kastade om USA:s utrikespolitik.

Är vridningen mot Asien något som godtas av allmänna opinionen i USA?

Efter bakslagen i Irak och Afghanistan vill amerikanerna framför allt att deras land inte längre engagerar sig militärt utomlands. Utan att direkt leda till isolationism upplever vi en form av strategisk återhållsamhet, både från inom högern och vänstern på den politiska skalan.

Idag är Donald Trump, och den höger som står bakom honom, mot interventioner utomlands, som de betecknar som ”enfaldiga krig” och de har ingen tilltro till de traditionella allianserna i Europa eller Asien. Till vänster dominerar uppfattningen att USA:s alla krig och inblandning utomlands varit kostsamt för amerikanska folket och lett till ett kroniskt underskott i satsningar på utbildning, hälsovård, kamp mot klimatuppvärmningen, osv, och att man hädanefter bör ägna sig åt de frågorna.

Hur skulle du karakterisera relationerna mellan Washington och Moskva innan oron beträffande Ukraina startade och sedan hur de påverkats av det krig Vladimir Putin satt igång?

USA bekymrade sig främst för att Ryssland skulle bli ett stöd för Kinas växande ambitioner. Man var oroad över vad de båda nationerna tillsammans kunde åstadkomma. Och då handlade det inte som nu om att hindra Ryssland från att bli starkare, utan snarare för att bromsa in Kina.

Joe Biden och Vladimir Putin träffades i juni 2021 och då hade USA ett enda mål: att upprätthålla en stabil och förutsägbar relation, Washington hade ingen lust till en öppen konflikt. Men Vladimir Putin har aldrig tålt att Ryssland förlorat sin status som främsta medtävlare till USA på den internationella scenen. Idag har vi en annan form av bipolär värld där det står mellan USA och Kina, vilket helt förändrat läget.

Kriget i Ukraina öppnar en front på europeisk mark. Kan USA gå med på att vända ryggen till? Klarar man av att engagera sig i en konflikt i Europa?

I USA pågår just nu en het debatt i frågan och den är inte avgjord. Frågeställningen är följande: ska man stå för "minimiservice" i konflikten i Ukraina och inte tappa inriktningen på huvudproblemet, dvs situationen i Asien.

Eller å andra sidan, gör inte sannolikheten för att Ukraina bara är den första i en serie aktioner från auktoritära stater att USA måste engagera sig ändå? För att inte riskera att förlora i trovärdighet även i Asien? För om USA låter européerna klara sig själva i för att få slut på kriget kommer inte deras nuvarande allierade (bl a Japan och Sydkorea) eller potentiella i Asien-Stilla havsområdet att ha något förtroende för USA:s förmåga att skydda dem vid behov.

Joe Biden försöker knyta samman de båda ståndpunkterna genom att få fram så mycket budgetanslag som möjligt till stöd för Ukraina och för att hjälpa européerna. I själva verket hoppas han att kriget i Ukraina ska lugna ner sig så att han därefter kan engagera sig mer i Asien och ställa in den diplomatiska kompassriktningen på annat än Ukraina, Ryssland och Östeuropa. Inte ens med världens största militärbudget klarar USA av att vara både vid fronten i Europa och fronten i Asien.

Skulle EU:s vilja att bygga upp en egen försvarskapacitet och stå emot Ryssland kunna innebära slutet för Nato?

Tvärtom. Så länge USA håller fast vid Joe Bidens linje, som går ut på att ingripa på den internationella scenen, utan att nödvändigtvis skicka egna trupper, kommer kriget att stärka Nato och bekräfta dess centrala plats i försvaret av Europa. EU:s strävan att stärka sin försvarskapacitet kommer delvis att ske genom köp av amerikanska vapen, vilket exempelvis nyligen framgick när Tyskland bestämde sig för att köpa stridsflygplan av typ F35 av USA. Därmed kommer en allt starkare integration över Atlanten att fortsätta.

Det krig Vladimir Putin startade har gett Nato en klart identifierad fiende och därmed ett nytt skäl till fortsatt existens. Att man i Europa nu tänker öka de militära satsningarna och sträva efter att bygga upp ett eget försvar stärker dessutom dem i USA som sedan något tiotal år varit tveksamma till att satsa mer på att försvara européerna.

Kan man tala om ett nytt kallt krig mellan USA och Ryssland?

Det är inte ett nytt kallt krig – utom om man anser att kalla kriget egentligen aldrig avslutats, vilket exempelvis den amerikanske historikern Stephen Kotkin gör¹. Å ena sidan finns ingen öppen konflikt. Å andra sidan är Europa och USA inte direkt krigförande parter. Jag ser två utvecklingsmöjligheter. Enligt ett första scenario kommer Kina att stödja Ryssland och då går man mot en internationell konflikt mellan demokratier och autokratier. Enligt det andra scenariot kan vi få se återgång till gamla sorters inflytelsesfärer, återgång till imperier i en värld som är mer multi-polär. Det är för tidigt att säga vilken av dem som är mest sannolik.

Kina har således en avgörande roll i utvecklingen?

Kinas val – sluta upp bakom Ryssland eller inte och därmed hjälpa det att kringgå sanktionerna, är i själva verket avgörande. Vi har ju aldrig någonsin försökt att så totalt isolera ett lika

¹ [The Cold War Never Ended](#) (Foreign Affairs)

stort land som Ryssland. Jag tror inte att sanktionerna kommer att fungera och Ryssland kommer därmed inte att hamna i en situation liknande Nordkorea. Men jag tror heller inte på någon återgång till det som en gång var i de rysk-europeiska relationerna.

Risken blir därmed att vi får bevittna en uppdelning i flera block. Kommer Kina att tillhöra det ryska blocket och hjälpa det att stå utanför det västliga blocket? Kommer man att stå mellan de båda? För att öka trycket på Vladimir Putins regim försöker amerikaner och europeer att få Kina att förstå att det inte ligger i dess intresse, ekonomiskt i första hand, att stödja Moskva.

Kina har ännu inte bestämt sig. Priset för att stödja Ryssland är inte särskilt högt för Kina just nu. Ur kinesisk synvinkel har man heller ingen anledning att hjälpa Väst att lösa konflikten i Ukraina, för så fort det skett kommer USA att återvända till sin viktigaste terräng: Asien. Men det finns gränser också för Kina: man får inte närma sig Ryssland för mycket och riskera att förlora stöd hos de stater som fortfarande tvekar och som skulle kunna klippa av banden till Beijing.

Vilka då?

Vid omröstningen i FN:s generalförsamling den 2 mars lade 35 stater ned rösterna i frågan om att kräva att de ryska styrkorna skulle lämna Ukraina.

Det finns fortfarande ett visst antal vågmästarstater [swing states], där vi inte vet vilket läger de kommer att hamna i. Vad kommer exempelvis Indien att göra? Landet är fäst vid principerna om icke inblandning och respekt för staters territoriella integritet och kan därför inte se med blida ögon på kriget i Ukraina. Samtidigt har man en lång tradition av att inte kritisera sina partners – som Ryssland – på den internationella scenen. New Delhi försöker därför låta bli att ta ställning, men kommer man på sikt att närma sig blocket Kina-Ryssland eller det västliga blocket?

Ett annat exempel: Gulfstaterna har traditionellt varit lierade med USA, men har hittills, som Förenade Arabemiraten, försökt hålla sig utanför. USA blir därmed tvunget att åter börja intressera sig för den zonen. Frågan om inflytande ställs åter överallt i alla de stater som varken heter Kina, USA, Ryssland eller EU och som utgör resten av världen.

Klarar USA av att få vågmästarstaterna att sluta upp bakom sig?

USA påverkas fortfarande av sin historiska roll som ledare för ”den fria världen” under kalla kriget och tenderar att betrakta den internationella scenen ur ett förenklat prisma: autokratier mot demokratier. Sammanfattningsvis leder USA:s fokus på Kina till en situation där två politiska modeller står mot varandra. Amerikanerna själva upplevde sin egen demokrati som försvagad under Donald Trump och när Joe Biden skiljer på autokratier och demokratier har det också inrikespolitiska kopplingar.

Under det demokratitoppmöte som USA anordnade i december i fjol betonade Joe Biden att USA inte fick ha någon ”ren” och entydig syn på vad demokrati eller stöd till västlägret innebär. Man riskerar att förlora stödet hos ett antal länder om man tvingar dem att välja. Och att låsa fast motsättningar som skulle bli ogynnsamma för Washington.

EU hoppas för sin del att i varje fall behålla vågmästarstaterna inom det internationella samfundet. Man har inget intresse av att se världen delas upp i två läger och vill fortsätta att stödja ett internationellt system grundat på gemensamma handlingsregler, framför allt att kunna arbeta tillsammans i de stora övernationella utmaningar som både demokratier och autokratier står inför: klimatförändringen, pandemier, cybersäkerhet osv?

Översättning: Björn Erik Rosin

Tips (video):

Intressant analys av relationerna mellan Ryssland och Kina, inte bara när det gäller Ukraina:

[China is Refusing to Help Russia in Ukraine](#) (Youtube-video)

David Ost: [Ingen vänsteruppfattning kan rättfärdiga Putins attack på Ukraina](#)

CounterPunch**Skrytet som skärper kriget genom ombud mellan Ryssland och USA**

Melvin A Goodman²

Counterpunch, 10 maj 2022

Thomas Friedman, utrikespolitisk kolumnist i *New York Times*, är utan tvekan den mest inflytelserike ledarskribenten i USA. I sin krönika förra veckan varnade han Bidenadministrationen för ”de enorma oavsiktliga konsekvenserna” av de oplanerade och improviserade kommentarerna om Rysslands president Vladimir Putin och hans brutalitet i Ukraina. Friedman upprepade slagordet från andra världskriget: ”Loose lips sink ships”. Den senaste vågen av ”läckor” om den amerikanska underrättelsetjänstens framgångar med att understödja Ukrainas militära operationer kommer tveklöst att ge rejält med vatten på kvarnen åt Putins propaganda på hemmaplan och utomlands.

Rysk politisk kultur har med åren hemfallit åt konspiratoriska myter för att slippa ifrån ansvaret för de sämsta besluten i Kreml och smeta skulden för ryska bakslag på motståndarsidan. Den ryska invasionen i Ukraina är inget undantag. Putin mobiliserar där konspiratoriska myter för att dölja fasorna bakom invasionen av Ukraina för den ryska allmänheten. Centralt har varit myterna om att USA och Ukraina planerat biologisk krigföring mot Ryssland. Men den myt som haft störst effekt bland rysk allmänhet är Putins anklagelse om att USA och Nato förvandlat Ukraina till ett militärläger i syfte att stycka upp Ryssland. Putins mål är att övertyga den ryska allmänheten om att USA bär skulden för kriget med Ukraina och utgör ett ”existentiellt hot” mot Ryssland.

Det är omöjligt att veta huruvida Putin själv tror på de myterna, men officiella amerikanska uttalanden och läckor till de stora medierna kommer att bidra till att myterna vinner terräng i Ryssland och andra länder. President Biden själv har bidragit till det ryska informationskriget med sina anklagelser om ryska krigsförbrytelser och rent av folkmord i Ukraina. Bidens känslomässiga uttalande om att ”För Guds skull, den här mannen kan inte få sitta kvar vid makten” skapade som väntat oro hos en internationell publik som känner till USA:s historia av regimförändringar och politiska mord.

Försvarsminister Lloyd Austins oplanerade och improviserade kommentarer har varit särskilt onödiga för USA:s försök att hålla samman den transatlantiska alliansen. Vid sitt besök i Polen nyligen sade Austin att USA:s krigsmål inte nödvändigtvis begränsades till att återställa ukrainsk suveränitet, utan också till att åstadkomma ett ”Ryssland så försvagat att det inte längre kan göra något liknande som invasionen i Ukraina”. Austin tillade att Ryssland inte kan tillåtas ha den förmågan eller ”snabbt få tillbaka den”. Försvarsministern upprepade detta vid en konferens han var ordförande för i Tyskland, där han såg ut att tala för de bortemot 30 närvarande nationerna.

Många internationella aktörer har inget intresse av ett mer omfattande krig i Centraleuropa, i synnerhet inte som Ryssland har kärnvapen. I Västeuropa börjar man alltmer undra om USA är på väg att ändra krigsmålen från Ukraina till Ryssland. En högt uppsatt fransk försvars-

² Melvin A Goodman har tidigare arbetat som analytiker åt CIA. Han skriver om nationella säkerhetsfrågor för *CounterPunch*

expert sade att det i Europa finns en känsla av att ”USA håller på att dra in alla i ett annat krig”. Européerna har stött ökade bidrag till Ukrainas krigsinsats, men är inte villiga att föra krig mot Ryssland som en del av detta. Turkiets utrikesminister klagade nyligen över att en del Natoländer ”i själva verket vill att kriget ska fortsätta. De vill försvaga Ryssland”. Antagligen är fler länder oroliga för USA:s krigsmål och USA:s missbruk av militär makt sedan upplösningen av Sovjetunionen 1991.

USA:s skryt om att man försett Ukraina med underrättelser är särskilt olyckligt. Exempelvis har Washington tagit åt sig äran av sänkningen av *Moskva*, flaggskeppet i den ryska Svarta havs-flottan. Representanter för USA har sagt att Ukraina fick målkoordinater bara några timmar innan man avlossade sina Neptune-missiler. Samma personer tog också åt sig äran av att ha kommit med varningar i förväg om ryska truppörelser samt den ryska krigsplanen i Donbass-regionen. Mest provokativt har varit att man tagit åt sig äran för att Ukraina kunnat lokalisera och döda ryska generaler. Såväl Pentagon som Nationella säkerhetsrådet verkar vara inblandade i denna form av krigföring på informationsområdet i syfte att rubba Vladimir Putin. Min egen uppfattning är att höga militära ledare gillar att påminna Putin om USA:s militära styrka och professionalism.

De stora medierna i USA säger att USA:s stöd till Ukraina på underrättelseområdet är utan motstycke. Men då glömmer man att CIA i årtal ägnat sig åt att backa upp intressena hos USA och dess allierade runt om i världen. Britterna skulle ha fått det betydligt svårare att återta Falklandsöarna i början av 1980-talet utan logistiskt stöd och underrättelser från USA. CIA-chefen William Casey gav också i hemlighet tillstånd till att dela satellitfoton med Irak under kriget mot Iran och därmed ge Saddam Hussein övertag i luftkriget då. Vi har en hel del kunskaper om USA:s militära stöd till Israel, men inte mycket är känt om vilket avgörande underrättelsematerial Israel fått för sin krishantering i avgörande situationer.

Precis när kriget börjat i februari betonade president Joe Biden att ”en direkt konfrontation mellan Nato och Ryssland skulle vara lika med ett tredje världskrig, något som vi måste se till att förhindra”. Nu verkar USA gå in för att se till att Ryssland inte kommer att vara i stånd till några fler militära insatser någonsin. Försvarsminister Austin och hans medarbetare förser regelbundet kongressutskott med uppgifter om hur amerikanska vapen fått en avgörande roll i konflikten.

Den senaste tiden har utrikesminister Anthony Blinken och försvarsminister Austin varit i Kyiv, representanthusets talman Nancy Pelosi var också där i spetsen för en delegation från demokraterna. I slutet av förra veckan besökte president Biden en av Lockheed Martins fabriker i Alabama, där Javelinmissiler för Ukraina tillverkas. På fabriken sade Biden till arbetarna att ukrainarna ”får rysk militär att framstå som dumbommar”.

Den sortens besök kommer inte att befrämja Ukrainas mål att försvara sig mot den ryska invasionen, utan bidrar till stöd över partigränserna för än mer satsningar på en redan uppsvullen krigsmakt, en onödig försämring av relationerna med Ryssland, som kommer att försvåra framtida förhandlingar om kontroll av strategiska vapen och avrustning, förhandlingar med Iran, alla avtal om kärnvapen med Nordkorea och kommande förhandlingar om klimatet och Covid. Uttalanden och åtgärder från USA där man slår sig för bröstet kommer också att öka Putins popularitet på hemmaplan genom att han kan framstå som den som står upp mot USA.

Om USA vill vara den speciella makt som Biden och andra påstår måste Bidenadministrationen genast ägna sig åt helt andra saker. Å ena sidan i det tysta förse Ukraina med militärt bistånd. Å andra sidan ta steg för att få till stånd ett eldupphör i Ukraina, minska de bilaterala spänningarna med Ryssland och ta itu med relationerna mellan Kina och Ryssland utan att orsaka större konflikter i Eurasien och Ostasien. Till sist, vi är varken mer eller mindre

speciella än någon annan nation på jorden, men vi har fler politiska och diplomatiska redskap till vårt förfogande. De skulle kunna användas för att hejda den ökade instabiliteten internationellt.

Översättning: Björn Erik Rosin

Jacobin Magazine

Vänstern och militär hjälp till Ukraina

Gilbert Achcar, Branko Marcetic

Jacobin, 20 mars 2022

Gilbert Achcar och Branko Marcetic, medarbetare respektive anställd skribent i *Jacobin*, debatterar om vänstern ska stöda sändningar av militär hjälp till Ukraina.

Gilbert Achcar:

Kära kamrater,

Det räcker att titta på rubrikerna på de flesta av de artiklar om Ukraina och Ryssland som Branko Marcetic har publicerat i *Jacobin* sedan Ukrainakrisen började nå sin höjdpunkt i februari för att se en gemensam trend. ”En USA-stödd, av yttersta högern ledd revolution i Ukraina hjälpte till att föra oss till krigets rand” (2 februari), ”Det är en katastrofal tanke att omvandla Ukraina till ännu ett Afghanistan” (8 mars), ”Att förfölja vanliga ryssar sätter inte stopp på Putins krig” (14 mars), ”Bekämpa Putin med putinism” (17 mars), ”Vad vänsterns kritiker bortser från om militära lösningar för Ukraina” (27 mars), ”Ukraina blir inte hjälp av att rentvå nazister” (7 april), ”Biden-administrationen gav pressen tvivelaktiga underrättelseuppgifter om Ryssland” (8 april), ”Att hålla Putin ansvarig kräver en verkligt regelbaserad världsordning” (11 april), och ”USA har ingen aning om vart dess militära hjälp till Ukraina går” (21 april).³

I egenskap av socialist som skriver i *Jacobin* har Marcetic förvisso medkänsla med världens förtryckta. Men i de här artiklarna är det slående hur lite plats det finns för empati med de ukrainska offren för det ryska fälttågets massakrer, hänsynlösa förstörelse och massvåldtäkter. Som rubrikerna visar handlar innehållet i dessa artiklar huvudsakligen om att gå mot amerikanska vapenleveranser till Ukraina. Det finns ingen tydlig ilska mot den avsevärt mäktigare imperialistiska grannens mordiska invasion av landet, en granne som öppet hyser storryskt nationalistiska extrema högeruppfattningar som förnekar det invaderade landet själva sin rätt att existera som oberoende nation. Mycket väsen görs om ukrainska nynazister och Azov-bataljonen, som beräknas bestå av totalt 10 000 soldater⁴ och är central i två av de ovan nämnda artiklarna, men inte särskilt mycket sägs om Vladimir Putins alltmer nyfascistiska regim, som är mycket mer extremhöger och diktatorisk än Volodymyr Zelenskyjs regering, eller om krigsbrottslingen Ramzan Kadyrovs 12 000 brutala tjetjenska trupper som Moskva förflyttade till Ukraina efter Syrien, och som för det tjetjenska folket är motsvarigheten till skurkaktiga kollaboratörstrupper som genomdriver en brutal utländsk ockupation.

³ Länkar till artiklarna: [“A US-Backed, Far Right-Led Revolution in Ukraine Helped Bring Us to the Brink of War”](#), [“Turning Ukraine Into Another Afghanistan Would Be a Disastrous Idea”](#), [“Persecuting Ordinary Russians Won’t End Putin’s War”](#), [“Fighting Putin With Putinism”](#), [“What the Left’s Critics Ignore About Military Solutions to Ukraine”](#), [“Whitewashing Nazis Doesn’t Help Ukraine”](#), [“The Biden Administration Fed the Press Dubious Intelligence About Russia”](#), [“Holding Putin Accountable Would Require an Actual Rules-Based World Order”](#), [“The US Has No Idea Where Its Ukrainian Military Aid Is Going”](#).

⁴ I själva verket är de mycket färre än så, Azov-regementet bestod i mars av c:a 1000 man. – *Red*

Jag behöver inte upprepa här vad jag vid flera tillfällen har skrivit om frågan om vapenleveranser på andra ställen.⁵ Låt mig bara peka på förändringen av Branko Marcetics ståndpunkt från den artikel där han visade omsorg om det ukrainska folket när invasionen började. I den artikeln, ”Fyra sätt att gå mot Rysslands aggression utan att riskera kärnvapenkrig” (28 februari),⁶ förespråkade han att den ”humanitära hjälpen borde ökas till minst samma nivå som mängden militär hjälp”. Även om detta knappast lade något till den faktiska balansen mellan västs humanitära och militära hjälp till Ukraina, så hade det varit bra om Marcetic hade vidhållit denna linje istället för att svänga till något som låter som oreserverat motstånd mot militär hjälp. Det hade varit ännu bättre om han hade antagit en ståndpunkt som liknade Noam Chomskys, som nyligen⁷ hävdade att sanktioner och militärt stöd till Ukraina kan rättfärdigas i den mån de bidrar till syftet att göra vad vi kan för att få slut på [Rysslands] kriminella aggression och göra det på ett sätt som kommer att rädda ukrainarna från ytterligare lidande och till och med möjlig utplåning om Putin och hans krets drivs mot väggen utan någon utväg.

Ty om man menar allvar med att gå mot Rysslands aggression, så är det enda effektiva sättet att göra det att stöda ukrainarnas rätt att få de medel de behöver för att försvara sitt land, de defensiva medel de har tiggat om redan innan kriget började och som de kräver alltmer enträget för varje dag – men det vill säga bara sådana defensiva medel, varken en flygförbudszon som riskerar att utvidga krigets omfattning eller vapen av en sort som på ett farligt sätt skulle trappa upp konfrontationen. Allt det andra – förhandlingar, vapenvila, acceptabla villkor för att avsluta kriget och till och med utvecklingen av en antikrigsrörelse i Ryssland – är beroende av vad det ukrainska motståndet kan uppnå.

Den centrala punkten här är att respektera offrens rätt att bestämma. De, som Joe Bidens administration och Boris Johnsons regering, som alltmer lutar åt att pressa ukrainarna att övergå från defensiva mål till det mycket större målet att omintetgöra Rysslands makt, utsätter dem i själva verket för fara. Och de som ända från början har framställt dem som tennsoldater som Washington utnyttjar mot deras vilja, och följaktligen kräver att inga fler vapen ska skickas till dem, kräver tvärtom att Washington och dess allierade ska tvinga dem att kapitulera för inkräktaren. Vänstern borde gå mot båda dessa ståndpunkter.

Internationalistiska hälsningar, Gilbert Achcar

Branko Marcetic:

Som beundrare av en stor del av hans arbete och någon med gemensamma ideologiska engagemang blev jag mycket besviken över Gilbert Achcars brev. När han diskuterar några av mina senaste artiklar i *Jacobin*, hävdar han till att börja med: ”Som rubrikerna visar handlar innehållet i dessa artiklar huvudsakligen om att gå mot amerikanska vapenleveranser till Ukraina.” Det är inte sant: bara tre av dessa nio artiklar handlar om vapenleveranser från väst, och det är generöst räknat – i en av dem kommer farhågor om vapenleveranser upp bara en handfull gånger.

Achcar klagar över ”hur lite plats det finns för empati med” Ukraina. Om man läser förbi rubrikerna är omsorg om Ukraina centralt för mitt arbete. En av de nyare artiklar som kritiserades handlade uttryckligen om de fador som de amerikanska beslutsfattarnas samvetslösa Afghanistan 2.0-strategi kommer att orsaka för ukrainarna. Samma sak gäller de problem som påpekas angående vapenleveranserna: samtidigt som jag varnar för att det kan slå tillbaka på

⁵ Se [Om kriget i Ukraina.](#), och [Kriget i Ukraina öppnar en guldgruva för vapenindustrin.](#)

⁶ Ingår i artikelsamlingen [Ukraina 10 mars 2022.](#)

⁷ I artikeln [”Our Priority on Ukraine Should Be Saving Lives, Not Punishing Russia”](#), *Truthout* 20 april

väst, så förklarar de också ingående de långsiktiga risker de medför för den ukrainska demokratin.

Det är inte empati att ignorera detta eller hålla tyst om de katastrofala konsekvenserna av denna strategi för Ukraina. Inte heller är det empati att tiga när pressen i väst återuppräftar ultranationalistiska grupper som terroriserar Ukrainas sårbara samhällsgrupper och som upprepade gånger har hotat med och genomfört regeringsfientligt våld.

Achcar hävdar att det inte finns någon ”tydlig ilska mot den avsevärt mäktigare imperialistiska grannens mordiska invasion av landet”. Strunt i att han omedelbart urholkar detta påstående genom att citera en artikel som gör det. Eller att en av de artiklar som han invänder mot intygade de ryska krigsbrotten i Butja och diskuterar vad som faktiskt krävs för att hålla Putin ansvarig. Eller att en annan artikel som han invänder mot inleds med att säga att ”den moraliska ståndpunkten är okomplicerad” eftersom ”ett självständigt land invaderas av en större granne”.

Han hävdar att ”inte särskilt mycket sägs om Vladimir Putins alltmer nyfascistiska regim”, och det bara ögonblick efter att han invänder mot min artikel som varnar väst för att anamma den sorts auktoritära kontrollsystem av informationen som existerar under Putin, som jag kallar för en ”farlig enväldshärskare som föraktar grundläggande friheter. Han utelämnar lämpligt nog min artikel om det modiga motstånd mot kriget i Ryssland som Putin krossade.

Han pekar helt riktigt på Kremles egna extremister, men senast jag kollade finns det ingen kampanj i väst för att beväpna eller rentvå dessa styrkor. Han säger att vapnen måste fortsätta flöda, utom de ”som på ett farligt sätt skulle trappa upp konfrontationen”, och ignorerar att det är just de vapen som nu skickas till ett krig som bara trappar upp. Han säger att det är ”offrens rätt att bestämma”, just efter att han avvisar ukrainarnas krav sedan länge på en flygförbudszone och samtidigt bortse från antikrigsröster i Ukraina. Och han diskuterar givetvis inte de risker med USA:s nuvarande politik för Ukraina eller för världen som jag och andra har pekat på, risker som innefattar möjligheten av kärnvapenkrig.

Vi hamnar alltmer i ett farligt sätt att diskutera, både inom den ledande politiken och inom vänstern. Det är vanligare än motsatsen att det som kritiker av västs politik under detta krig säger ignoreras till förmån för insinuationer och förtal som grundar sig på selektiva citat och direkta förvrängningar.

Ukraina är ett självständigt land som har rätt att göra motstånd mot imperialistiska aggressioner och de barbariska handlingar som de ryska styrkorna har utfört. Men som journalist som täcker USA:s politik åt engelsktalande läsare, kommer jag att fortsätta att göra mitt jobb och kritiskt täcka USA:s politik i Ukraina, i synnerhet som en stor del av pressen i väst har avsagt sig detta ansvar. Det vore bättre om folk som Achcar inte skulle använda sin energi för att argumentera för vapenleveranser och angripa de få som är mot dem – den militära hjälpen flödar redan utan diskussion och med överväldigande stöd från allmänheten, och det finns inga tecken på att den minskar – utan istället på att pressa väst, och speciellt Washington, att inleda och ägna sig åt verkliga förhandlingar, som de har vägrat sedan före kriget. Det är det enda sätt att få slut på detta fruktanvärda krig, men det kommer inte att ske om ingen pressar Biden-administrationen att driva det istället för sin traskstrategi.

Ur [Jacobin magazine](#), Översättning: Göran Källqvist.

Le Monde

EU:s blindhet inför Putin

Artikeln bygger på rapporter från korrespondenter i Moskva, Washington, Berlin, Warszawa m fl städer

Le Monde, 20 mars 2022

In i det sista, ända fram till den ryska invasionen av Ukraina den 24 februari, var olika länder inom EU ytterst skeptiska till larmrapporterna från Washington. I synnerhet Frankrike och Tyskland ville tro på fördelarna med den utsträckta handen.

Rapport om ett krig som ingen trodde vara möjligt.

Scenen utspelades i de dämpade salongerna på en europeisk ambassad i hjärtat av Ukrainas huvudstad tre veckor före den ryska offensiven. Utanför såg det ut som vanligt på Kyivs gator, kaféerna öppna och affärerna i gång för fullt. Det lugn som till synes rådde var ändå späckat av motsägelsefulla deklamationer. Samtidigt som kring 130 000 ryska soldater mobiliserats vid Ukrainas gränser och landets president Volodymyr Zelenskyj försäkrade att det inte fanns någon anledning till panik slog USA larm om en invasion som de bedömde vara "omedelbart förestående". Det var den 2 februari och den europeiske diplomaten hade samlat en handfull journalister till en "off the record", som uttrycket heter. Han ville ge sin syn på krisen mellan Kyiv och ett Moskva, där man fördömde "hysterin i Väst" och förnekade alla krigiska intentioner.

På ambassaden berättade en diplomatisk rådgivare om sin ukrainske frisör, som han varit och klippt sig hos dagen innan och som med ett skämt viftat undan allt tal om hot. "Folk är inte oroliga", sade han. Diplomaten medgav ändå att han kände sig osäker. "Vi ser ju att det sker militära förstärkningar, men stämningen är inte särskilt nervös. Vi är förvånade över amerikanernas och briterernas alarmism. Vi delar snarare ukrainarnas uppfattning."

När Washington den 23 januari gav order om att evakuera sina diplomaters familjer, en åtgärd kopierad av London dagen efter, betecknades det av Kyiv, men även av delar av EU, som "överdrivet" och "förhastat". USA:s envishet ledde rent av till misstänksamhet: hade Washington en egen agenda i denna kris? "Det är den fråga vi ställer oss. Vi är oroliga för självuppfyllande profetior som kan driva i väg Ukraina i fel riktning", sade diplomaten från EU-landet. "Ändå", fortsatte han, "verkar amerikanerna uppriktiga. De säger samma sak utåt som i privata sammanhang." Men skulle man på allvar tro på att ryssarna tänkte invadera? De första dagarna av februari fanns ingen i det europeiska lägret – förutom britererna som sent omsider anslutit sig till USA:s hållning – som kunde föreställa sig att det värsta kunde inträffa. Detta krig var otänkbart, inget man förberett sig på.

Tre veckor senare rullade ryskt pansar in i Ukraina på tre fronter samtidigt som de första missilerna slog ned bland militära och civila mål, bland annat i Kyiv. Washingtons mörkaste profetior var kort och gott på väg att besannas. I regeringskanslierna i Västeuropa trodde man inte sina ögon, alla deras experter och diplomater hade ju avfärdat allt tal om att någon större rysk militär offensiv stod för dörren. Men torsdagen den 24 februari, före gryningen, var kriget tillbaka i Europa.

Washington sprider sina informationer till medierna

Hur förklara att man på detta vis kunde blunda för verkligheten? Sedan hösten 2021 hade Washington ändå inte direkt gjort något för att dölja för sina allierade att hotet var på allvar. Vid G20-ländernas möte i Rom den 30 och 31 oktober delade Joe Biden med sig av sina underrättelsetjänsternas alarmistiska slutsatser under ett möte med de övriga inom "Quint" – Frankrike, Storbritannien, Tyskland och Italien, de viktigaste medlemsländerna i Nato. Den 2

november skickades CIA-chefen William Burns till Moskva för att varsko Kreml om att man i Washington höll noggrann uppsikt över ansamlingen av ryska trupper längs Ukrainas gränser. Parallellt med sådana diplomatiska initiativ hade USA sänt 2 600 Javelinmissiler – den pansarvärnsrobotar som sedan visat sin effektivitet mot de ryska stridsvagnarna – och drygt 600 luftvärnsrobotar av märket Stinger till Ukraina under loppet av 2021.

Den transatlantiska enhet som Biden-administrationen talade så mycket om stod inte allra högst i kurs. Storbritannien, där avslöjandena om de olika äventyr Boris Johnson och hans närmaste krets ägnat sig åt i vad som kallades ”Partygate” fått stor uppmärksamhet, följde USA i stegen och skickade också pansarvärnsrobotar till Ukraina. ”London har behållit en mycket framstående säkerhetstjänst med inriktning på Ryssland. Ett arv från kalla kriget. Man har varit mycket misstänksamma mot ryssarnas avsikter, i synnerhet efter försöket att förgifta den f d ryske agenten Sergej Skripal i Salisbury 2018”, säger Charles Grant, specialist på Ryssland och chef för Centre for European Reform (CER) i London. Men förtroendet mellan EU och britter var inte det allra bästa, något som späts på av Brexit, och blev nu till hinder för en samordning av hur krisen skulle tolkas.

Från januari inledde Washington en intensiv kampanj i medierna i syfte att skaka om sina europeiska samarbetspartners genom att lyfta hemligstämpeln från ”informationer” som dess säkerhetstjänster erhållit. ”Ryssland bereder marken för att hitta förevändningar för en invasion, bl a genom sabotagehandlingar och desinformationskampanjer”, sade Jake Sullivan, nationell säkerhetsrådgivare, vid en presskonferens i Vita huset den 13 januari. Sullivan påminde om att sådana manövrer hade föregått den ryska annekteringen osv Krim 2014. Och nu hade de börjat användas igen.

För att ”lugna” sina allierade tillkännagav Pentagon den 2 februari att man skulle skicka 3 000 man till Polen, Tyskland och Rumänien. Detta förutom de 8 500 man som redan satts i högsta beredskap för en eventuell överföring till Europa. Bukarest applåderade, Warszawa förklarade sin ”belåtenhet”. Men både i Paris och Berlin tycktes ett krig vara helt orimligt, även om man börjat bekymra sig för läget i Ukraina. ”Fransmän och tyskar var inte bekväma med detta nya sätt att offentliggöra delar av vad underrättelsetjänsterna fått fram i syfte att komplicera Putins beslutsgång”, säga Peter Ricketts, tidigare brittisk ambassadör i Nato och ambassadör i Frankrike mellan 2012 och 2016. ”Det här sättet att låta information cirkulera är något mycket främmande för vårt strategiska tänkesätt”, säger en fransk källa med insyn i dossieren.

Berlin, Paris och Zelenskyj försöker tona ned

Västeuropeiska diplomater, militärer och experter var övertygade om att ryssarnas agerande syftade till att få till stånd förhandlingar om Europas säkerhetsmässiga struktur. Vladimir Putin krävde att Nato skulle avstå från all fortsatt utvidgning, inklusive för Ukrainas vidkommande, och att de länder som var medlemmar den 27 maj 1997 – dvs innan Nato utvidgades till länder i Central- och Östeuropa och de baltiska staterna – utfästelser om att inte placera styrkor på andra ställen i Europa. Dessa krav, formulerade den 17 december 2021 verkade gå ut på en de facto nedläggning av Nato, som givetvis inte gick att acceptera. De sågs ändå som början till en ny diplomatisk runda. I Paris och Berlin trodde man att det skulle gå att förhindra upptrappningen om man visade god vilja och tog hänsyn till rysk oro.

Detta i synnerhet som ett krig i Ukraina betraktades som alldeles för kostsamt för Moskva för att man där på allvar skulle kunna drömma om det. ”Mellan européer och amerikaner fanns framför allt olika syn på om Ryssland skulle kunna sätta igång en invasion på bred front”, säger en fransk källa med insyn i diskussionerna. ”Vi var överens om en hel del men inte om hur de ryska avsikterna skulle tolkas. Vi kunde inte dela amerikanernas övertygelse – som sannolikt var baserad på en mänsklig källa som vi inte hade tillgång till [dvs någon i Putins

allra närmaste krets, ö.a.]. Vi fick i stället ägna oss åt en kalkyl över kostnader och fördelar med en invasion och då tycktes kostnaderna överstiga allt för Moskva.”

Berlin och Paris varnade då Moskva för varje ”territoriell kränkning” av Ukraina och började i Bryssel förbereda ett ”massivt” paket av sanktioner, som man trodde skulle verka avskräckande. I de båda huvudstäderna hade man för övrigt anledning att dämpa USA:s alarmism. Ukrainas president Volodymyr Zelenskyj sade vid upprepade tillfällen att Moskva höll på med psykologisk krigföring med visserligen helt reella cyberattacker och restriktioner på energiområdet, men att detta inte nödvändigtvis var lika med att den ryska ångvälden var i full gång. Dessutom hade något liknande förekommit våren 2021. Efter flera månader av ökad spänning, anklagelser och ryska truppförflyttningar slutade det då med att Vladimir Putin och Joe Biden träffades i Genève den 16 juni och skakade hand och lugnade ned det hela. Handlade det inte även nu egentligen mest om en ny justering av relationerna mellan Ryssland och USA mot en fond av verbala utfall och utspel i medierna?

USA:s kommunikation, med sin anhopning av underrättelser, hade dessutom väckt till liv de pinsamma minnena av upptakten till USA:s invasion i Irak i mars 2003. De lögnaktiga bevis Washington viftat med om existensen av ”massiva förstörelsevapen” hade då tjänat som motiv för att störta Saddam Husseins regim. Och det ändlösa krig som följde hade för Europas del inneburit att man på hemmaplan fått närkontakt med den islamistiska hydra, som väckts till liv av USA-arméns våldsdåd och felaktiga beslut. Den episoden hade satt sina spår och lett till att man i en närmast Pavlovsk reflex ifrågasatte de amerikanska informationerna om Ukraina, som en källa med insyn i dossieren uttrycker det. ”Amerikaner och briter hade inte upphört att visa prov på sin inkompetens i Irak och Afghanistan. Då var bristen på förtroende från europeiskt håll förståelig”, säger den brittiske forskaren Ben Judah, medlem av Atlantic Council, en tankesmedja baserad i New York. I september 2021 hade Aukus, alliansen mellan Australien, Storbritannien och USA, torpederat Frankrikes försäljning av ubåtar till Canberra, vilket heller inte hade bidragit till att återställa förtroendet över Atlanten.

Förutom sådana motsättningar utgjordes en annan orsak till att EU blundade inför vad som pågick av övertygelsen att ett nytt krig i Europa helt enkelt inte föreföll rationellt. ”Ingen hyste längre några illusioner om Putins karaktär och makt. Men hans uttalanden om Ukraina föreföll så groteska och otidsenliga att de togs för propaganda avsedd för hemmabruk”, säger Marie Dumoulin, chef för programmet Det utvidgade Europa inom Europarådets avdelning för internationella relationer (ECFR). Föll européerna offer för en rationellt grundad oförmåga att inse att härskaren i Kreml var beredd att gå hur långt som helst? ”Analyser i termer av kostnader och fördelar fungerar för de flesta länder. Och det var svårt att tro att det inte också skulle gälla Ryssland. För institutionerna och medlemsländerna i EU, ett område av välbefinnande och fred, ingår det helt enkelt inte i tänkandet att man skulle kunna gå ut i krig för att få igenom sin politik”, säger Marie Dumoulin.

Men, och däri ligger inget nytt, för den ryske presidenten var Ukraina inte något man förhandlar om och inte heller någon variabel i den politiska riskkalkyl han var redo att använda. Ukraina var ett nödvändigt inslag i Rysslands strävan efter att återskapa sin dimension av imperium. I ett debattinlägg i *New York Times* skrev Michail Zygar, rysk journalist och författare till *Männen i Kreml, Inifrån Putins hov* – en bok om kretsen kring den ryske presidenten, som författaren själv under en tid tillhört, att ”Vladimir Putin tappat allt intresse för nutiden”. Det enda som intresserar honom är det ärorika förflutna, som han måste ha rätt att återskapa efter alla dessa år av förödmjukelser. Medan EU klamrade sig fast vid diplomati skred Vladimir Putin till handling. Han ville skriva historia, en historia som han lagt fram sin vision av i en lång artikel under rubriken ”Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare” och som lades ut på Kremles hemsida den 12 juli ifjol.

Den essän avslutas med att konstatera ”de blodsbänd som förenar de båda länderna” och som skulle rättfärdiga en återförening. Enligt författaren är Ukraina inget annat än en artificiell skapelse. Argument som Putin återkom till den 21 februari i det tal han höll i samband med att Moskva officiellt tillkännagav att man erkände de båda utbrytarrepublikerna i Donbass som självständiga stater – tre dagar före invasionen av Ukraina. EU, med Frankrike och Tyskland i spetsen, var redan avtrubbat av sina egna illusioner och var nu helt paralyserat inför ett Ryssland som betecknade Väst som alltmer aggressivt.

Två oförenliga europeiska analyser

”Inte ens de bästa specialisterna på Ryssland kunde någonsin tänka sig att Putin skulle gå så långt som till krig”, säger en fransk diplomatisk veteran. Enligt honom beror detta till stor del på att det funnits två oförenliga analyser i Europa. Å ena sidan länder med erfarenhet av det sovjetiska oket och som förordat en hård linje. De som talade för den hållningen var övertygade om den ryske presidenten som ”oförbätterlig” och ”revanschistisk”, besatt av att kontrollera Ukraina och sedan 2008 fast besluten att omfördela korten i Europa. Det året blev hans blixkrieg i Georgien bara en bekräftelse på hans krigiska avsikter.

Andra sidan länder, framför allt i Västeuropa, övertygade om nödvändigheten av dialog. Frankrike, Tyskland, men även Italien, Spanien och Österrike, hade under åren konstaterat att den ryske presidenten ändrat kurs, men att det gällde att bromsa honom. ”Det gällde att nå en form av stabilitet genom att skapa ömsesidiga beroenden mellan grannländer och därmed att integrera Ryssland i världsekonomin”, fortsätter den franske diplomaten. I december 1989, i uppståndelsen efter Berlinmurens fall, lyfte Frankrikes president François Mitterrand, utan framgång, fram tanken på en ”Europeisk konfederation” från Atlanten till Uralbergen. Avsikten var att fullfölja den europeiska integrationen och skapa någon form av samexistens med Ryssland.

En del av eliten i Västeuropa har mer eller mindre hållit fast vid det synsättet, som aldrig fick några konkreta uttryck, medan ledarna i de länder som tillhört Warszawapakten kort och gott sade nej. ”Var vi naiva i vårt synsätt? Eller inte starka nog för att kunna övertyga resten av Europa att Ryssland måste ges en möjlighet?”, frågar sig den franske diplomaten. ”Är vi dömda till ett evigt krig nu när vi insett att dialogen misslyckats?” EU:s utvidgning, som i Väst, och än mer i Öst, sågs som en dubbel seger över kommunismen och den sovjetiska imperialismen, ”gjorde att vi inte tog hänsyn till den ryska frågan. Vi var inte kapabla att hantera avslutningen på kalla kriget”, tillägger han.

Det måste ändå konstateras att varningssignaler inte saknats, mer i den östra delen av kontinenten än västerut. I augusti 2008 invaderade ryska trupper Georgien, som blivit självständigt efter upplösningen av Sovjetunionen, till stöd för två separatistiska regioner, som Tbilisi försökte återta kontrollen över. I backspegeln har många experter sagt att den offensiven egentligen kom som svar på det toppmöte Nato några månader tidigare, i april, haft i Bukarest. Alliansen hade då uttryckt sin belåtenhet över ”Ukrainas och Georgiens euroatlantiska mål” och gett ett löfte om att ”de båda länderna skulle få komma med i Nato” – samtidigt som man, på grund av franskt och tyskt veto, aktat sig för att minsta formella utfästelser om hur anslutningen skulle ske och när. Om sådana försiktighetsåtgärder syftade till att inte oroa Moskva var Kreml helt klart inte redo att höra på det örat. Och strax efteråt ockuperades Abchasien och Sydossetien av Ryssland.

Tre år senare flammade de arabiska delarna längs Medelhavet upp i en våg av enorma demonstrationer med krav på demokrati. De slogs ner blodigt av respektive despoter och alla försök till resolutioner i FN stoppades systematiskt av det ryska vetot. Moskva uppförde militärbaser i de syriska hamnstäderna Tartus och Lattaquie, bara några sjömil från Cypern. Från bl a Libanon kom oroliga signaler till Väst, utan att föranleda någon annan reaktion än

uttryck för en vilja att hålla sig väl med ”den ryske samarbetspartnern”, som 2013 fick förtroendet att få Syrien att ”göra sig av” med sina kemiska vapen – i stället för att ingripa som president Barack Obama och hans europeiska allierade talat om. Den syriska oppositionen fördömde vad man såg som hyckleri. Och skulle bli massakrerad av ryskt bombflyg av den nya generationen som två år senare skulle bli ett stöd för regimen i Damaskus.

Efter Maidanrevolutionen 2014, ödesdiger för den pro-ryska regeringen i Ukraina, annekterade Kreml utan vidare Krim och fortsatte med att placera ut sina pjäser, och sina legosoldater, i de båda republikerna i Donbass. Än en gång togs Väst på sängen. Man svarade med olika former av sanktioner, som förstärktes sedan pro-ryska separatister den 17 juli 2014, med vapen Moskva försett dem med, med skjutit ned Malaysia Airlines MH17, varvid samtliga 283 passagerare och 15 medlemmar av besättningen omkom.

”Förändring genom handel”

”Georgien, Krim, Donbass, Syrien ... Krig har varit något genomgående i Vladimir Putins maktutövning. EU har velat se Ryssland som en ny marknad, medan de strategiska tänkarna talade om att det snarare rörde sig om en ny makt på väg att återuppstå”, säger Thomas Gomart, chef för det franska utrikespolitiska institutet (IFRI). EU brände emellertid inte alla broar med den ryske presidenten. Och denne, det är också sant, gav lite tecken på sin goda vilja genom att, i styrkeposition gentemot Ukraina, den 12 februari 2015 underteckna Minsk-avtalet efter eldupphör och förhandlingar om fred i Donbass. I själva verket har vapnen aldrig tystnat på detta snabbt bortglömda frontavsnitt, trots idoga ansträngningar, som aldrig återgäldats, av de båda medlarländerna Frankrike och Tyskland. Men kontakterna har hela tiden bibehållits.

I Tyskland fortsätter minnet av 1970-talets *Ostpolitik* – den politik med en utsträckt hand österut och som utformades av den socialdemokratiska förbundskanslern Willy Brandt (1969-1974) – att utgöra referensram. I motsats till inte minst USA, som anser att man vann kalla kriget genom västblockets militära och ekonomiska överlägsenhet, anser tyskarna att det skedde framför allt tack vare den dialog och den diplomati som den tyska återföreningen och upplösningen av Sovjetunionen möjliggjorde och som fick det hela att ske på fredlig väg.

I centrum för denna nya *Ostpolitik* finns en princip, sammanfattad i formeln ”*Wandel durch Handel*” (Förändring genom handel). Eller med andra ord idén om att ett intensifierat ekonomiskt utbyte med Ryssland – men också Kina – med nödvändighet skulle leda till att de länderna integrerades i den nya internationella ordningen. Även om den politiken fick sin kulmen under socialdemokraten Gerhard Schröder, som för övrigt bara tre veckor efter att hösten 2005 ha lämnat posten som förbundskansler valdes in i bolagsstyrelsen för den ryska gasjätten Gazprom, skedde ingen förändring under Angela Merkel heller. På grund av ett slags aningslöshet eller blindhet?

”I efterhand är det sådana ord som dyker upp, men jag tror att man får akta sig för att förledas av alla perspektiv i backspegeln. Av alla ledare i Väst är antagligen Merkel den som bäst förstått sig på Vladimir Putin. Både för att hon talar ryska och för att hon vuxit upp bakom järnridån. Detta innebar inte på något vis att hon var mer benägen till eftergifter: efter annekteringen av Krim 2014 var Merkel rätt aktiv för att införa redan då ganska hårda sanktioner mot Ryssland. Men samtidigt var hon hela tiden övertygad om att det inte gick att få till stånd fred och stabilitet i Europa utan Ryssland”, säger Sophia Besch, forskare vid Center for European Reform i Berlin. Enligt Sophia Besch är den största förebråelsen som går att rikta mot Angela Merkel inte att hon inte fattade Vladimir Putins avsikter, utan att hon gjorde Tyskland mer beroende av Ryssland på energiområdet. ”I den mån tyskarna blundat rörde det sig mindre om synen på Putins politiska karaktär än om konsekvenserna av detta ekonomiska beroende av

Moskva. För Kreml utgör det ett betydande påtryckningsmedel, som tyskarna inte insett vidden av förrän idag.”

I Frankrike gick idén om möjligheten av dialog och en ny förståelse gentemot Ryssland mot en ny vår när Emmanuel Macron vunnit presidentvalet 2017. I en kontext av försämrade relationer till USA, med hätska utfall från den nye hyresgästen i Vita huset, Donald Trump, försökte den nye franske presidenten ge uttryck för sin ambition att stärka Europas suveränitet och omvärdera ramarna för europeisk säkerhet. I detta syfte hoppades han på en rationell dialog med Vladimir Putin om det så också skulle reta en del av medlemmarna i EU, som ifrågasatte Frankrikes alltför solitära agerande utan något samråd. Den dialogen var tänkt att få Putin att upphöra med sina försök att ”destabilisera” demokratierna i Europa. Resonemanget löd på följande vis: om Ryssland agerar som det gör beror det på att man känner sig hotad av sina västliga grannar. Emmanuel Macron satsade därför på att försöka lugna Vladimir Putin.

Flott invit till Putin

Den nya relationen måste givetvis förankras på det personliga planet. Den 18 augusti 2019 bjöd den franske statschefen således in sin ryske partner till sitt sommarresidens Fort de Brégançon vid Medelhavet. Vid den traditionella konferensen mellan Frankrikes president och landets ambassadörer några dagar senare yrkade han på att diplomaterna skulle omvärdera de fransk-ryska relationerna. Macron försökte också skaka nytt liv i rådet för bilateralt samarbete med Ryssland, som legat i träda efter annekteringen av Krim. Det var i den vevan Macron gick till attack på ”den djupa staten”, som enligt presidenten hade sitt centrum inom det franska utrikesministeriet och bland diplomater alltmer irriterade över den utsträckta handen till Moskva och som inte genast var redo att förändra något. En månad senare, i ett läge då relationerna mellan Frankrike och Turkiet, medlem av Nato sedan 1952, befann sig i bottenläge förklarade Macron Nato vara ”hjärndött”, vilket orsakade åtskillig upprördhet på sina håll i Europa. ”Vid den tiden var Emmanuel Macron övertygad om, för övrigt med fog, att det europeiska säkerhetssystemet höll på att rasa samman. Han ansåg att det måste återuppbyggas via en dialog med Moskva och utan att alltför mycket luta sig mot Washington”, säger Célia Belin, gästforskare vid Brookings Institution i Washington.

”Västliga huvudstäder var också upptagna av kampen mot Islamiska staten och höll dessutom på att rikta intresset mot frågor med koppling till Indiska oceanen och Stilla havs-området. Intresset för Ukraina var inte längre detsamma och när vi vände ryggen till blev det fritt fram för Putin”, erinrar sig en högt uppsatt fransk ämbetsman. Förutom ständiga brott mot avtalet om eldupphör i Donbass delade ryssarna ut pass till de pro-ryska separatisterna. 2018 byggde ryssarna en bro över Kertsj-sundet som förbinder det annekterade Krim med ryskt territorium och ukrainska fartyg beslagtogs av Ryssland på Kyivs territorialvatten. ”Krim glömdes ganska fort och skälet var att man intalade sig att det ju egentligen var ryskt territorium. Logiken var samma som med ett ostyrt barn: det första snedsteget måste bestraffas, men man får inte gå för långt”, säger samma källa.

Redan då hade tecknen på ryskt fientligt agerande börjat hopa sig i Tyskland. Den massiva cyberattacken mot förbundsdagen 2015 följdes av andra aggressioner av samma kaliber och den tyska säkerhetstjänsten pekade öppet ut Ryssland. Den 23 augusti 2019 mördades en georgisk medborgare av tjetjenskt ursprung i en park i Berlin och två år senare dömde en tysk domstol en medlem av den ryska säkerhetstjänsten till livstids fängelse för dådet. Men samtidigt som Angela Merkels tid som förbundskansler närmade sig slutet väckte Frankrikes hållning gentemot Ryssland en del sympati på sina håll i Tyskland. En opinionsströmning – med rötter både i socialdemokratiska SPD:s tradition, pacifistiskt tänkande och en del kretsar

inom tyskt näringsliv – vände sig mot att Förbundsrepubliken blivit alltför beroende av USA och krävde ”en ny *Ostpolitik*”.

När Olaf Scholz i december 2021 tillträdde som tysk förbundskansler ledde det till en viss grumlighet i Tysklands syns på Ryssland. Som god socialdemokrat präglad både av Willy Brandt och av Gerhard Schröder, under vilken han var SPD:s generalsekreterare mellan 2002 och 2004, satsade Scholz i första hand mer på dialog än på bestämdhet. Samtidigt som det ryska hotet runt Ukraina ökade vägrade han att gå med på att sätta stopp för gasledningen Nord Stream 2 – ”ett projekt för den privata sektorn”, försvarade han sig med den 15 december i samband med sitt första EU-toppmöte i Bryssel, helt i linje med vad Angela Merkel alltid sagt.

Utsträckt hand i det tomma

Inom den nya regeringskoalitionen i Berlin skulle den utsträckta hand till Moskva som socialdemokraterna försvarade snabbt få de båda andra delarna av regeringsmajoriteten, De Gröna och liberalerna i FDP, mot sig. ”På den politiska scenen i Tyskland har De Gröna och FDP varit de mest kritiska till Putins politik de senaste åren. Det är de som varit mest på hugget med att kritisera kränkningarna av mänskliga rättigheter och repressionen mot civilsamhället i Ryssland. Ur den synvinkeln har deras inträde i regeringen med säkerhet vägt in när vi efterhand kunnat konstatera att Olaf Scholz alltmer skärpt tonfallet mot Ryssland”, säger Sophia Besch. Inte minst genom att den 22 februari tillkännage att proceduren för godkännande av Nord Stream 2 avbryts tills vidare. Två dagar före invasionen.

Trots de oupphörliga bekymmer som präglat relationerna mellan EU och Moskva bestämde sig Emmanuel Macron ändå i början av februari för att åter satsa på dialog med Vladimir Putin. Medan Washington redan talade om en omedelbart förestående invasion av Ukraina och en tänkbar rysk framstöt mot Kyiv, fortsatte Paris att tro att Moskvans missnöje handlade om något annat än bara Ukraina. ”Rysslands mål geopolitiskt idag rör helt uppenbart inte Ukraina, utan om att klargöra reglerna för samexistens med Nato och EU”, sade Macron den 5 februari till den franska tidningen *Le Journal du dimanche*.

Den 6 februari ringde Joe Biden upp den franske presidenten. Den 7 befann sig denne i Moskva för ett möte med Vladimir Putin. Diskussionerna varade i mer än fem timmar då den man som har herraväldet i Kreml verkade ”beslutsam, ganska självsäker och offensiv i sin logik”, sade Macron efteråt. I Macrons omgivning medger man den auktoritära ideologiska vändning som gick att konstatera hos Putin och den paranoida atmosfär vad gäller hygien som mötet utspelades under. Ändå ville den franske presidenten framhärda. Enligt honom ”fanns ingen säkerhet i Europa utan säkerhet för Ryssland”. Denna sista utsträckta hand blev kvar i det tomma. Medan Macron gjorde gällande att den ryske presidenten gett garantier för att läget i Ukraina varken skulle utsättas för ”försämring eller upptrappning” dementerade Kreml omedelbart att något sådant skulle ha sagts.

I det plan som förde Macron från Moskva till Kyiv, där han då gjorde sig redo att vara sändebud till sin ukrainske kollega, skröt den franske statschefen med att ha fått andra ”garantier” rörande de separatistiska regionerna i Donbass om att varken Moskva eller Belarus skulle erkänna dem. ”Herr Putin sade till mig att han inte hade några anspråk på Belarus, inte tänkte etablera baser eller placera ut kärnvapen där. Man får inte ge efter för fatalism. Håller man igång dialogen under några timmar har man redan skapat förutsättningar för en form av stabilitet”, sade Macron. De närmast följande dagarna skulle åter visa att löften bara gäller dem som tror på dem. Medan den franske presidenten trodde sig ha fått till stånd ett nytt toppmöte mellan Joe Biden och Vladimir Putin kom en snabb dementi från Kreml, där det hette att tiden inte var mogen för något sådant sammanträffande. Den 21 februari erkände Moskva officiellt ”republikerna” Luhansk och Donetsk som självständiga. En timme före

hade Putin informerat Macron. Myten om en dialog med Moskva, som hållits vid liv i över två decennier och hållits under armarna till det allra yttersta innan de ryska stridsvagnarna rullade in i Ukraina, var nu helt tömd på innehåll.

Översättning: Björn Erik Rosin

Den outtalade euforin i USA över de ryska bakslagen

Piotr Smolar

Le Monde, 10 maj 2022

USA ger Ukraina reservationslöst stöd i kriget och hoppas kunna varaktigt försvaga Ryssland och den ryska armén.

Att föra krig via ombud, utan att förlora några soldater, kan ha sina risker. USA:s engagemang bakom Ukraina är nu helt uppenbart. En symbolisk illustration var när Jill Biden oväntat gjorde ett besök där söndagen den 8 maj. Den amerikanske presidentens hustru träffade Volodymyr Zelenskyjs fru Olena Zelenska i staden Ouhhorod nära gränsen till Slovakien. Men bortom den sortens gester och återkommande besked om nya leveranser av militär materiel från Washington pågår också ett osynligt krig. Den stora allmänheten får inget veta om omfattningen av vad USA:s underrättelsetjänst delar med sig. Tack vare sin teknologiska förmåga har Pentagon i flera månader bidragit till att skydda de ukrainska styrkorna mot motståndarens eld och hjälpt dem att bättre kunna sikta in sig på de ryska positionerna.

Innebär det att USA är direkt inblandat i motattackerna mot Ryssland? Washington tillbakavisar allt tal om att man är krigförande. Men skillnaderna blir allt vagare när man övergår från teori till praktik. Skulle det ryska flaggskeppet *Moskva* ha kunnat sänkas utan information från USA? Ukrainarna avlossade förvisso den Neptunrobot som förödmjukade den ryska armén. Men den 6 maj skrev *Washington Post* att denna framgång inte varit möjlig utan att USA i förväg berett marken. I vilken form? Där blir allt bara dimma.

”Ukraina kombinerar våra och andras informationer med vad man själv får fram och fattar sedan egna beslut”, sade Pentagons talesperson John Kirby. Detta den 5 maj som svar på ett annat avslöjande i *New York Times*. Enligt tidningen hade USA:s armé gjort det möjligt för ukrainarna att lokalisera och döda ett tiotal ryska generaler. En spektakulär uppgift. I Washington förklarade Nationella säkerhetsrådet att *New York Times* agerat ”oansvarigt” och grundlöst. USA lämnar inga informationer om hur höga ryska militärer rör sig.

Denna serie av avslöjanden är kontroversiell och riskerar att öka ryssarnas förbittring. Joe Biden själv tvingades till och med återkalla berörda delar av armén till ordningen. Men oavsett om det hela är samordnat eller spontant visar det på en dold eufori som kan märkas inom ”the blob”, öknamnet på den lilla kretsen av experter med en samsyn över partigränserna på internationell politik.

Det krig Ryssland den 24 februari inledde mot Ukraina har fördelen att vara moraliskt rätlinjigt, med en angripare och en angripen. Men detta och de massiva leveranserna av militär utrustning till Kyiv (3,7 miljarder dollar) gör inte att frågetecknen om USA:s strategi försvinner.

Dubbla budskap

”Hjälpa Ukraina att försvara sig” är ett slagord som kan ha många betydelser. Det som för två månader sedan var otänkbara är det inte längre. I Tyskland har USA:s armé organiserat utbildning av 200 ukrainska soldater för att lära dem att använda artilleripjäser av typ M-777. Ett hundratal av dessa haubitsar har redan skickats till Ukraina för att finnas till hands i slaget om Donbass.

Förändringen märks på det retoriska planet. Joe Biden har emellanåt gett prov på ett oväntat nit, en blandning av personlig övertygelse och improvisation. Under besöket i Warszawa den 26 mars sade han att Vladimir Putin ”inte kan sitta kvar vid makten”. Samma kväll fick hans rådgivare dementera att det skulle finnas något hemligt mål med regimförändring i Ryssland. Men höga tjänstemän har fortsatt att leverera dubbla budskap. Mot slutet av sitt besök i Kyiv sade försvarsministern Lloyd Austin att målet nu var ”att försvara Ryssland så att det inte längre skulle kunna något liknande vad man gjort i Ukraina”.

Det finns anledning att vara pessimistisk beträffande möjligheterna till en förhandlingslösning och ett eldupphör i en situation då frontlinjerna inte stabiliserats och alltfler ryska krigsförbrytelser kommer i dagen. I motsats till européerna talar USA inte nödvändigtvis om någon diplomatisk utväg, om två månader eller ens två år. Den överdrivna retoriken fortsätter och uttrycket ”paria” används gång på gång om Ryssland medan de ekonomiska sanktionerna skärps.

När Joe Biden den 28 april i kongressen presenterade sin begäran om ökade budgetresurser sade han att ”en satsning på Ukrainas frihet och säkerhet är ett lågt pris för att bestraffa den ryska aggressionen och minska risken för framtida konflikter”. Några dagar senare besökte USA:s president vapentillverkaren Lockheed Martins fabrik i Alabama. Han satte då in stödet till Ukraina i en större geopolitisk och existentiell ram. ”Idag pågår en strid mellan autokrati och demokrati i världen. Vad som står på spel är den internationella säkerhetsordning som existerat sedan 1945”, sade också USA:s överbefälhavare general Mark Milley till CNN den 26 april.

Men vad har då USA för mål med sitt stöd till Ukraina? Hur långt är man beredd att gå och under hur lång tid?

”Vart är vi på väg?”

”Att tala om seger och att försvara Ryssland är ganska oroväckande. För närvarande handlar diskursen om Ukrainas behov: fler Stinger- och Javelinrobotar, ammunition och drönare ... Men jag hör inget om krigsmålen. Vart är vi på väg? Nato borde diskutera det internt och med ukrainarna. I en idealisk och anständig värld borde Ukraina återfå både Krim och Donbass. Men är det möjligt och strategiskt klokt? Eller rent av farligt, för det kommer att öka risken för eskalering”, säger Charles Kupchan, forskare vid Council on Foreign Relations.

För närvarande hörs nästan inga sådana invändningar i debatten i USA. ”Vi måste sluta tala om ’seger’ i Ukraina, oavsett innebörden. För närvarande går det inte att föreställa sig att det ska sluta med en stabil stat. Det kommer att bli ett långvarigt krig som fordrar en långsiktig strategi. Jag vet att jag svär i kyrkan nu. Men Ukrainas slutmål och våra är inte nödvändigtvis identiska”, skev Aaron David Miller, f d diplomat och expert vid Carnegie Center, på Twitter den 29 april.

I den enhälliga kommuniké ledarna för G7-länderna publicerade den 8 maj uttalade man sitt ”orubbliga stöd” till Ukrainas kamp för en framtid ”i välstånd och demokrati innanför de internationellt erkända gränserna”. Det senare innebär Krim och hela Donbass.

Översättning: Björn Erik Rosin

Paris och Berlin sätter ned foten mot Washington

Thomas Wieder, Philippe Ricard

Le Monde, 10 maj 2022

Emmanuel Macron och Olaf Scholz försöker dämpa USA:s eufori i Ukrainafrågan.

”Aldrig falla för frestelsen att vilja förödmjuka eller söka efter hämnd”, upprepade Emmanuel Macron den 9 maj innan han for till Berlin för sin första resa utomlands under sin andra mandatperiod som Frankrikes president. Statschefen uttalade sig i Europaparlamentet i Strasbourg i samband med avslutningen av konferensen om Europas framtid. Han tog tillfället att ta avstånd från de röster som höjs i USA om att det gäller att utnyttja kriget i Ukraina till att varaktigt försvaga Ryssland och hindra landet från vidare planer på krig.

I slutet av sitt besök i Kyiv i slutet av april sade USA:s försvarsminister Lloyd Austin således att målet nu var att ”göra Ryssland så försvagat att det inte kunde företa sig något liknande som invasionen av Ukraina”. Det perspektivet är inget som Paris sluter upp bakom. Där betraktar man det som föga förenligt med Ukrainas intresse av säkerhet och, mer allmänt, med europeiska intressen. ”Den sortens tankegångar bygger på eventualiteten av ett strategiskt nederlag för ryssarna. Men ingen vet ju vad det skulle innebära”, säger en högt uppsatt fransk diplomat och varnar för sådana stämningar

Samtidigt som Frankrikes president talar om att skapa ”en europeisk politisk gemenskap” i syfte att kring EU samla de länder som aspirerar på medlemskap, i första hand Ukraina, pläderar han också för ”en förhandlingsfred” med Moskva efter ett eldupphör, som för närvarande inte ser ut att gå att uppnå när strider rasar i Donbass. Trots leveranserna av tunga vapen till Kyiv är det i Macrons ögon inte tal om att i onödan förvärra konflikten genom tal om att försvaga Ryssland. Huvudmålet är att, om möjligt, återställa Ukrainas historiska gränser, eller i varje fall de som rådde före den 24 februari, då den ryska invasionen inleddes.

För en ”förhandlingsfred”

Macron anser att det ankommer på ukrainarna att bestämma sina krigsmål och villkoren för ett eventuellt återupptagande av samtalen med Moskva, som för närvarande gått i stå. Inte något som åligger deras europeiska och amerikanska allierade. ”Det åligger bara Ukraina att definiera villkoren för förhandlingar med Ryssland”, sade presidenten i Strasbourg. Frankrikes plan är att utgöra en garant för Ukrainas säkerhet samtidigt som man på längre sikt återställer den för hela den europeiska kontinenten. ”Vårt ansvar är att få till stånd ett eldupphör och att konflikten inte utvidgas till andra delar av europeisk mark. [...] Men vi kommer att ha en fred att konstruera i morgon också. Det får vi aldrig glömma”, sade Macron.

Några timmar senare var Macron lika tydlig i Berlin. ”Vi förblir fokuserade på vårt mål: att göra allt för att få till stånd ett eldupphör och hjälpa Ukraina att förhandla på de villkor Ukraina själv avgör. Vår hållning är att verka för Ukrainas suveränitet och territoriella integritet. Varken mer eller mindre”, framhöll Frankrikes president energiskt vid en gemensam presskonferens med Tysklands förbundskansler Olaf Scholz.

Och förbundskanslern var av exakt samma uppfattning. ”Vi har befunnit oss i krig i alltför många veckor. Därför måste vi nu ta avgörande steg för att få slut på det. Våra krav är tydliga: kriget måste upphöra, vapnen måste tystna och vi vill se att Ryssland tar hem sina trupper”, sade Scholz och tillade: ”Det måste stå klart att Ukraina inte kan gå med på någon fred där villkoren dikterats för dem, dvs en situation där man tvingar på dem krav som inte går att acceptera med hänsyn till landets suveränitet och nationella integritet. Vårt krav är att förhandlingarna återupptas nu, att diskussionerna mellan Ryssland och Ukraina blir konkreta och att en överenskommelse träffas mycket snart.”

Varken Frankrike eller Tyskland vill således att konflikten blir fastlåst. I ett tv-tal på söndagskvällen i samband med 77-årsdagen av Tredje rikets kapitulation lät Olaf Scholz förstå att det är just av detta skäl som hans regering är försiktig med att fatta några beslut som kan omöjliggöra alla möjligheter till fred på kortare eller längre sikt. ”Jag har sagt vad vi tänker göra för att försvara rätt och frihet i Ukraina och resten av Europa. Det är rätt mycket. Samtidigt tänker

vi inte göra vad man på olika håll begär av oss. Det var vad jag utfäste mig att göra när jag tillträdde: att inte göra något som kan vara skadligt för tyska folket.”

Macrons och den tyske förbundskanslerns uttalanden vittnar om den balansgång Frankrike och Tyskland ägnar sig åt, där man är nogga med att tillkännage sin totala solidaritet med Ukraina utan att för den skull underblåsa ett krig med Ryssland i det oändliga. Att Frankrikes president alldeles i början av sin andra mandatperiod väljer att åka till Berlin syftar till att visa att de båda länderna i Ukrainafrågan står oerhört nära varandra, även uttalandena om ett snart eldupphör för tillfället ser ut som fromma förhoppningar.

Är detta orsaken till att ingen av dem ännu varit i Kyiv efter den ryska invasionen? Något som ju flera av deras kollegor som Storbritanniens Boris Johnson och Kanadas Justin Trudeau gjort, men också EU-kommissionens ordförande Ursula von der Leyen eller FN:s general-sekreterare Antonio Guterres.

Fullt stöd till Ukraina

På tyskt håll har Scholz nyligen sagt att han väntar tills landets president Frank-Walter Steinmeier är välkommen där, med andra ord att den förolämpning Ukraina utsatte denne för när man i mitten av april i sista minuten meddelade att man inte ville ta emot den tyske presidenten på grund av dennes tidigare alltför positiva uttalanden om Ryssland. Från fransk sida har Macron flera gånger upprepat att en sådan resa bara blir meningsfull om den leder till ”nyttiga och påtagliga framsteg”.

I stället för att åka till Kyiv nöjde sig Scholz och Macron efter middagen i förbundskanslerns kansli med att ta några steg vid ett Brandenburger Tor upplyst i de ukrainska färgerna. Och då än en gång upprepa sitt ”fulla stöd” till ett land i krig.

Översättning: Björn Erik Rosin

Libération

”Ryska propagandan fungerar bra på den egna befolkningen”

Anais Moran

Libération, 7/5 2022

Accepterande, förnekande, självcensur ... Enligt Anna Colin Lebedev, kännare av de post-sovjetiska samhällena, är det för närvarande ”omöjligt att veta något” om hur mycket ryssarna i verkligheten sluter upp bakom sin armés aktioner i Ukraina. Inför den officiella propagandan, västliga sanktioner och att kistor med dödade soldater kommer hem finns en ”mängd” reaktioner och ”olika hållningssätt”. Men ofta uppfattas kriget ändå som ”nödvändigt”.

* * *

Alldeles i början av kriget sade du till Libération att Kremlin ”skulle få det jobbigt att åstadkomma någon eufori” bland befolkningen över kriget i Ukraina. Finns någon eufori nu två och en halv månad senare? Eller är man snarare apatisk inför situationen?

Varken det ena eller det andra. Det vore ett misstag att säga att ryssarna i stor omfattning anser ”det ena” eller ”det andra”. Men det som står klart är att det finns stöd bland befolkningen för det som händer i Ukraina. Det går inte att förneka. Frågan är bara vad exakt man stöder. Bakom uttalanden om stöd eller att slagord till stöd för kriget upprepas kan det finnas en mängd olika attityder. Icke officiella opinionsmätningar anger att nära hälften av ryssarna anser att deras armé endera hälsats som befriare eller på neutralt vis i Ukraina ... Man tror uppriktigt på Putins tal om en nynazistisk regering i Ukraina. Givetvis finns också de som

säger: ”Jag undrar om det inte förekommer konstiga saker, men som läget är går det inte att göra annat än att sluta upp bakom våra styrande.” Eller sådana som utvecklar en psykologisk försvarsmekanism och väljer att titta bort eller att inget veta för att kunna skydda sig.

Trots det stora antalet stupade ryska soldater har ännu ingen reaktion syns till ...

Nej. När ubåten *Kursk* år 2000 sjönk med 118 man ombord var reaktionerna oerhörda runt om i landet. Vladimir Putin satt redan vid makten och ryssarna gav uttryck för sitt missnöje med vad de betraktade som något förfärligt och helt onödigt. Idag leder inte förlusten av ett stort krigsfartyg till någon som helst reaktion. När ukrainarna i mitten av april sänkte *Moskva* fanns 500 ombord och inget har sagts om vad som hände med dem, utan att detta lett till någon reaktion bland befolkningen. Skillnaden ligger framför allt i propagandans tyngd. Den går för närvarande på högvarv och fungerar rätt bra bland ryssarna. Enorma uppoffringar och stupade soldater accepteras på grund av att kriget, för närvarande, ses som nödvändigt och rättfärdigt. Dessutom har vi den enorma betydelsen av lagen av den 4 mars, som gör all kritik av kriget och alla negativa åsikter om den ryska arméns agerande till något straffbart. Det har fått en förödande effekt på civilsamhället. Bakom den lagen och propagandan är det omöjligt att säga något om hur mycket ryssarna i realiteten sluter upp bakom detta krig.

Storstadsområdena och de rikaste regionerna har bidragit med minst manskap till kriget och har därmed inte haft någon större kontakt med de kistor som kommit hem. Hur ser man på kriget där?

Det är där protesterna varit flest, även om de nästan helt och hållet kommer till uttryck i tyst form. Den geo-ekonomiska faktorn är avgörande om man vill förstå graden av stöd i civilsamhället. Storstadsområdena, som Moskvaregionen eller andra miljonstäder, har en stark koncentration av aktivister, journalister och personer som sedan tjugo år gjort motstånd mot makthavarna. En politisering av kriget i Ukraina kommer att kristalliseras kring de områdena, vilket kan verka paradoxalt eftersom de regionerna alls inte betalar det högsta priset: där är det oerhört vanligt att försöka slippa undan militärtjänsten. Regioner som Daghestan eller Buriatien svarar däremot för de största bidragen av stridande idag. Man skulle kunna tro att befolkningen i de båda republikerna skulle vara de första att göra motstånd mot kriget för det är där man får vara med om att de unga kommer tillbaka i kistor. Men det är alldeles tvärtom. För det första för att de stupade betraktas som ärorika fosterlandshjältar. Men också för att i de regionerna, där arbetslösheten är mycket hög, är det ett sätt att trygga framtiden för sig själv och sin familj att gå med i armén. Det ryska samhället har inget kollektivistiskt över sig, men att stötta sina närmaste är något mycket centralt.

Skulle det kunna förändras om Kreml ger order om allmän mobilisering?

Jag tror inte Vladimir Putin kommer att göra det. Den ryska armén klarar inte av ett sådant projekt. Men om så skulle bli fallet är det svårt att säga vad reaktionerna i samhället skulle bli. En allmän mobilisering skulle innebära att civilpersoner, för vilka armén bara är ett minne från ungdomen, blir militärer och förbjudas att lämna landet. Och då ... kan det leda till missnöje. Det samhällskontrakt som upprättats mellan makthavarna i Ryssland och befolkningen vilar på idén om att det finns områden som staten inte lägger sig i. Ryssarna betraktar inte staten som någon kan hjälpa dem, staten har ingen social uppgift men får heller inte inkräkta på den privata sfären. Tänk på att de senaste stora protesterna i Ryssland kom när det skulle införas vaccinpass mot Covid-19 och de fick makthavarna att retirera. Men jag är heller inte säker på att en allmän mobilisering med säkerhet skulle utlösa anti-krigs stämningar. Det kan också leda till en vilja att hålla sig undan, till sabotage.

Den 16 mars tillkännagav Vladimir Putin jakten på ”förrädare” som var emot ”specialoperationen”. Är angiveriet omfattande?

Det är verkligen svårt att kvantifiera det och än svårare att förklara det. Problemet med angiveriet är att man är tillbaka i det som förekom i Sovjet på 30-talet. Och det är sant att man sedan många år sett angiveriet komma tillbaka, framför allt på skolorna. Skolan har verkligen konstruerats för att vara ett officiellt redskap åt staten. Lärarna är idag basen för alla manifestationer av stöd till makthavarna, dvs de tvingas vara närvarande vid alla möten. De tvingas också sitta i valnämnderna vid val och därmed vara med om att förfälska valresultaten. Bland vittnesmålen om angiveri under kriget kommer de ofta från skolorna.

De västliga sanktionerna blir fler och fler – det talas rent av om ett embargo mot den ryska plan. Vad kan det förändra?

Det betyder oerhört mycket, även om det inte kommer att märkas omedelbart. Sanktionerna och stopp för affärskontakter kommer att förändra, rent av slå sönder, rysk ekonomi på djupet. Livsmedelsindustri, bilindustri, textilindustri och järnvägar, bland annat, är beroende av utrustning, teknologi och råvaror från väst. Idag fungerar de fortfarande genom sina reserver, men den situationen kommer inte att vara för evigt. Rubelkursen upprätthålls också på konstgjord väg, men den kommer att sjunka. Om några månader kommer Ryssland att vara trettio år tillbaka i tiden. Det kommer att bli arbetslöshet och omfattande armod bland befolkningen. Och en känsla bland många ryssar att bo i ett land utan framtid.

Det perspektivet kan också få befolkningen att börja hata Väst och massivt stödja Vladimir Putin. Eller också vända sig mot honom?

Båda hypoteser står på dagordningen. De ryssar som har det sämst ställt är också de som har lättast att härda ut vid kriser. De har en viss vana vid svåra tider, en förmåga att stå ut med mycket och under lång tid innan man börjar anse läget vara katastrofalt. De verkliga förlorarna på den aktuella situationen är däremot affärsmän och vanliga rika ryssar. Om de fortsätter att förlora den personliga rikedom de samlat på sig de senaste åren, tack vare oljan och/eller kontakter med utlandet, kommer de snabbt att försöka påverka konflikten. Men tro inte att de kommer att gå ut på gatan och demonstrera. De kommer att synas i korridorerna på ministerierna, i korridorerna i Kreml, på kaféer tillsammans med personer nära makten. En vilja till förändring kommer sannolikt att komma från den sortens aktörer, som av helt och hållet cyniska motiv kan vilja få slut på kriget för att få stopp på de katastrofala följderna för de egna affärerna.

Översättning: Björn Erik Rosin

Links

Fyra tankar om kriget i Ukraina

Murray Smith

Links, 29/4 2022

Den ryska invasionen av Ukraina som inleddes den 24 februari är inte bara den största väpnade konflikten i Europa sedan 1945. Det är det första försöket i denna omfattning att skriva om Europas karta med våld. Och det är på initiativ av den ryska imperialismen, inte andra rangens länder som Turkiet eller Serbien. Det är för tidigt att dra alla lärdomar och se alla konsekvenser. Men vi kan redan nu säga att ingenting har gått som Ryssland tänkte sig. Här kommer vi inte att räkna upp den ryska sidans svagheter och misstag. Men den grundläggande faktor som omintetgjorde Putins beräkningar var det ukrainska motståndets styrka.

Krigets karaktär

En del personer hävdar att vi ska gå mot det nuvarande kriget, precis som Lenin, Luxemburg, Liebknecht och andra gjorde 1914. Men det här är inte 1914.

Krig följer på varandra och är inte alltid lika. Första världskriget som började 1914 var särpräglad genom att i huvudsak vara ett interimperialistiskt krig. Det är det enda kriget hittills som vi kan karakterisera så tydligt. De som försökte närma sig Andra världskriget som om det bara var en fortsättning på det första hamnade i svåra problem.

Tänk på perioden 1939-1941 i Storbritannien. 1939 tog kriget formen av en konflikt mellan den tyska imperialismen å en sidan och den fransk-brittiska å den andra, var och en med sina allierade. Ett interimperialistiskt krig. Så revolutionär defeatism som 1914? Låt oss se.

Ta situationen i maj 1940. Efter det tyska blixtkriget i Västeuropa var Storbritannien de enda som stod mot Tyskland. Vilken inställning skulle internationalister ha? Å ena sidan fanns Storbritanniens kommunistiska parti (CPGB). Efter att sedan 1935 ha haft antifascism som sin identitet fick CPGB nya förhållningsorder från Kommunistiska internationalen efter pakten mellan Nazityskland och Sovjetunionen. Antifascismen var inte längre prioriterad, kriget var imperialistiskt. Inte nog med det, utan huvudfienden var inte Nazityskland, som hade slutit avtal med Sovjetunionen, utan det ”reaktionära, antisovjetiska England”. CPGB utförde kullerbyttan som Moskva krävde, med visst motstånd. Efter 22 juni 1941 skulle det göra en kullerbyttan i motsatt riktning, med mindre motstånd måste vi säga.

Samtidigt som CPGB försvarade denna linje anmälde sig unga män i Storbritannien som frivilliga till armén. Och inte bara de. Tiotusentals irländare (70.000 under krigets gång) anslöt sig till dem (Irland var neutralt). Det fanns också polacker, tjecker, fransmän och andra som hade överlevt den nazistiska ockupationen av deras länder. Och de tog omedelbart upp vapen igen. De bidrog i synnerhet till flygvapnets skvadroner för att genomföra Slaget om Storbritannien mot Luftwaffe, och deras seger undanröjde det överhängande hotet om en invasion.

Vilka hade rätt, dessa unga människor som var beredda att kämpa mot nazismen, eller CPGB? Vilka var mest internationalistiska? Att ställa frågan är att besvara den.

Lärdomen är inte bara att man inte ska låta ens politik dikteras av ett internationellt centrum. Utan också att vi inte ska förhålla oss till en ny verklighet genom att upprepa en annan periods analyser och slagord, oavsett hur rätt de var då. Ingenting ersätter en konkret analys av den konkreta situationen. I detta speciella fall var det viktigaste inte att Tyskland var imperialistiskt, utan att det var nazistiskt. Och därmed att dess seger skulle ha lett till att det upprättades en diktatur: att alla demokratiska rättigheter hade undertryckts, fackföreningar och partier upplösts, hårt förtryck. Och det var nödvändigt att kämpa mot det, även under det brittiska imperiets fana. Huvudfienden finns inte alltid i ens eget land.

Inte ens Första världskriget var 100% interimperialistiskt. För det första fanns det bland huvudkombattanterna två imperier (det österrikiskt-ungerska och det ottomanska) som inte kan betecknas som imperialistiska, och som skulle komma att splittras slutgiltigt av kriget. För det andra var Lenin, som var stark motståndare till det imperialistiska kriget, också stark anhängare till nationella revolter i kolonierna och i Europa. I synnerhet Påskupproret i Irland 1916. Och i oktober 1914 höll han ett tal där han jämförde det ryska tsardömet förtryck av Ukraina med det brittiska imperiets förtryck av Irland. Och avslutade med att kräva Ukrainas självständighet. Så alla krig är inte lika, utan de kan äga rum på flera nivåer. Under Andra världskriget förekom det också upprorsrörelser i kolonierna, även om det stora uppsvinget för de nationella befrielseströrelserna ägde rum efter 1945.

Vi måste betona karaktären på kriget i Ukraina. Det som startade kriget var Rysslands invasion, inte NATO. Det är ett nationellt försvarskrig av Ukraina som svar på denna invasion. Och det är hela folkets krig, inte bara armén utan också lokala försvarsstyrkor, och i synnerhet fackföreningarna. Så inte revolutionär defeatism på båda sidor, bara på den ryska sidan. På

den ukrainska sidan nationellt försvar. Och för internationalister i andra länder solidaritet med det ukrainska motståndet och med antikrigsrörelsen i Ryssland. Och speciellt med vänster-, politiska, fackliga och feministiska krafter i båda länderna.

Det faktum att Ukraina får vapen från NATO-länderna och andra ställen förändrar inte detta på något grundläggande sätt. I en krigssituation skaffar man vapen där det går. De irländska rebellerna 1916 vände sig till Tyskland för vapen. Länder som hotas av USA vänder sig till Ryssland. Och ukrainarna räknar framförallt med NATO. Det förändrar inte karaktären på Rysslands krig mot Ukraina. Och även om konflikten skulle sprida sig, så skulle det inte förändra dess grundläggande karaktär. Varje analys som begränsar kriget i Ukraina till bara en sida av en interimperialistisk konflikt försvagar bara solidariteten med Ukraina.

Dessutom måste vi understryka västs begränsade beväpning av Ukraina. För det första började den först 2017. Fram tills invasionen inleddes fick ukrainarna också bara lätta antistridsvagnsvapen och i sista ögonblicket elementära markbaserade luftvärnsvapen (Stingers). På grund av att amerikanerna och européerna till en början inte trodde att kriget skulle äga rum. Och sedan för att de trodde att Ukraina skulle besegras på några dagar och att det därefter skulle bli ett gerillakrig: därmed fanns inget behov av sofistikerade och/eller tunga vapen. Det var i tron att Kiev skulle falla på 48-72 timmar som västregeringarna flyttade sina ambassader till Lviv och pressade Zelenskyj och hans regering att också lämna huvudstaden, vilket de lyckligtvis inte gjorde.

Och till allas förvåning, från ryssarna till amerikanerna, gjorde Ukraina motstånd, Kiev gjorde motstånd och nu känner vi till resten. Vid den tidpunkten började amerikanerna tro att ukrainarna skulle kunna slå tillbaka ryssarna eller åtminstone åsamka dem betydande förluster, försvaga dem. Och det skulle avvärja faran för ryska aggressioner mot NATO:s östra flank. Därför är det först nu, försenat, som Ukraina får tunga vapen.

NATO:s roll

Det finns troligen inga meningsmotsättningar om NATO:s roll, inklusive inom vänstern i öst. Det är en imperialistisk allians, eller mer exakt en allians mellan 30 länder som domineras av de största imperialistiska länderna och framförallt av den dominerande makten, USA. Denna allians sägs ”omringa” Ryssland. Låt oss titta på kartan. Ryssland är stort. I söder gränsar det till Georgien, Armenien och Azerbajdzjan, Kazakstan, Mongoliet och Kina och i norr till Norra ishavet där det har en hög närvaro. Var finns omringandet? Det utgörs i väster av tre små länder med en total befolkning på 6-7 miljoner (de baltiska staterna) plus Polen, med mer avlägsna länder som gränsar till Ukraina.

NATO:s utvidgning österut var resultatet av två faktorer. För det första ville USA befästa det de hade uppnått med sin seger i kalla kriget genom att föra dessa länder närmare alliansen. Det vet vi: det är en del av vänsterns vanliga resonemang. Det den talar mindre om är den andra faktorn, stödet till medlemskap, inte bara inom eliterna utan också bland folken i dessa länder. För att knyta dessa länder närmare till Europa, i syfte att gå med i EU. Och som skydd mot Ryssland. Ju närmare de låg Ryssland, desto mer vägde denna sista faktor in. Dessutom har dessa länder en lång historia av att bli angripna, ockuperade, annekterade eller förtryckta av Ryssland.

Det är mot denna bakgrund som frågan om NATO måste förstås idag. Den är inte bara ett problem för vänstern i öst. Det är givet att vårt mål (som kan delas allmänt, i öst såväl som i väst) är att upplösa NATO och ersätta den med ett system av kollektiv säkerhet. Det borde vara uppenbart att det inte är något kortsiktigt perspektiv. Och att under tiden tala om en upplösning v NATO som ett omedelbart mål, som delar av vänstern i väst gör, är inte meningsfullt. Det är till och med oansvarigt, eftersom det skulle göra inte bara länderna i öst, utan

också de skandinaviska länderna, försvarslösa. Vi måste svara på frågan som befolkningarna i dessa länder ställer: om vi inte är en del av NATO, vem kommer då att försvara oss mot Ryssland? Och den frågan förtjänar ett konkret svar: därför är varken perspektivet på ett kollektivt säkerhetssystem vid en ospecificerad tidpunkt i framtiden, eller en allmän diskussion om fred, förhandlingar, etc., rimliga. Utan ett trovärdigt alternativ måste vi acceptera status quo. Det förhindrar oss inte att kämpa mot en ökad militarisering av våra länder, vilket kamraterna i den danska Rödgröna alliansen för närvarande visar.

Om Ryssland är mot NATO:s utvidgning så är det inte av strikt militära skäl. De här länderna har inte kärnvapen på sitt territorium. NATO:s kärnvapen befinner sig i Tyskland, Belgien, Nederländerna, Italien, Skottland och Turkiet. Och Ryssland är en kärnvapenmakt. Inget land med kärnvapen har någonsin invaderats. Det som störde ryssarna var att dessa länder hade vänt sig till väst och därmed lämnat det som Ryssland ansåg vara sin inflytelsesfär. Speciellt länderna i det tidigare Sovjetunionen och framförallt Ukraina. Genom sin storlek och närhet är Ukraina en hörnsten i Putins projekt för att åter bygga upp ett ryskt imperium.

Frågan om vapen

Twistefrågan om vapenleveranser till Ukraina är källa till oenighet inom vänstern i väst och antikrigsrörelsen, men är i grund och botten inte en motsättning mellan öst och väst. Det är först och främst en fråga om logik. Om vi anser att Ukraina har rätt att försvara sig så måste det få medel att göra det. Så det behöver vapen. Annars kommer det snabbt att krossas av Ryssland. Det är uppenbart.

Skillnaden är, att om man bor i öst, i Ukraina förstås, men också i Polen, baltstaterna eller Rumänien (och till och med Finland) så går det inte att undvika frågan. Det är en brännande fråga. I väst är det inte fallet. Vi kan diskutera, vi kan säga att vapenleveranser bara förlänger kriget, att vi måste vara för diplomati och förhandlingar och så vidare. Och om och om igen får vi från en del personer höra den gamla lägerrefrängen: det är NATO som är ansvarigt för kriget. Detta tas inte emot så väl i öst. Folk vill förstås inte förlänga kriget mer än nödvändigt, de har i princip inget mot förhandlingar. Men de inser att ett tillbakadragande av de ryska trupperna är en förutsättning för en varaktig fredsuppgörelse. En förhandlingsuppgörelse som påtvingas Ukraina medan delar av landet fortfarande är ockuperade vore inte rättvis, det skulle inte ens ge fred. Bara en vapenvila som skulle vara ett, två, tre år, medan Ukraina förbereder sig för att ta tillbaka de ockuperade områdena. Som de svarta rörelserna i Storbritannien och USA säger, ”Ingen rättvisa, ingen fred”. Det gäller även folk. Utan rättvisa för Ukraina kommer det inte att bli fred.

Utöver den strömning som Europeiska solidaritetsnätverket med Ukraina är en del av, dvs. strömningen i solidaritet med Ukraina, finns det två huvudsakliga uppfattningar om kriget inom vänstern. För det första finns det man kan kalla rörelsen för icke-solidaritet med Ukraina. Det är den strömning som inte kräver att de ryska trupperna ska dras tillbaka, som inte tar ställning i konflikten, som kräver och ibland agiterar för förbud mot leveranser av vapen till Ukraina, som anser att NATO är ansvarigt för kriget. Dess krafter, eller delar av dem, samlades i Rom den 3 april. Det fanns en ganska självbelåten redogörelse för detta möte på webbplatsen *Transform!* Bland annat nämnde den att en representant för Ryska förenade arbetarfronten deltog, en organisation som beskrevs som ”en liten vänsterorganisation som delar det ryska kommunistpartiets uppfattningar”. Utan att ange att detta parti högljutt stöder kriget. Det är svårt att veta i vilken mån deltagarna vid mötet var representativa för sina partier. Men när det gäller representanterna för det spanska kommunistpartiet är det tydligt. Det finns ingen tvekan om det partiets linje.

Den andra strömningen är mer tvetydig. Det uttrycktes vid fredskonferensen i Madrid den 22 april. Om man tittar på den deklARATION som antogs, och ännu mer på inläggen, så är det

uppenbart att den är mot att skicka vapen. Uttalandet börjar: ”Vi kräver omedelbart eldupphör och stöd till förhandlingar för en fullständig och varaktig fred.” Detta kan rimligtvis tolkas som krav på förhandlingar medan Ryssland fortfarande ockuperar delar av Ukraina. Men i nästa stycke konstateras det med gillande att ”president Zelenskyj har angivit två avgörande villkor för fred”: att de ryska trupperna dras tillbaka och Ukrainas neutralitet. Allt detta är en aning förvirrande, tvetydigt: men det är inte samma sak som den första strömningen och det finns utrymme för debatt och till och med gemensamma aktioner, under förutsättning att det är klar enighet om de ryska truppernas tillbakadragande. Det måste också sägas, som den brittiska journalisten Paul Mason anmärker, att organisatörerna av konferensen i Madrid (speciellt Podemos) noggrant uteslöt närvaron av representanter för den första strömningen, som Mason kallar ”tankies”. Det syftar på den minoritet i det brittiska kommunistpartiet som stödde de ryska stridsvagnarna i Prag 1968. Och i förlängningen allt som är mest bakåtsträvande i den kommunistiska rörelsen.

Vart går Ryssland?

Vi måste fråga oss vad Ryssland är och vart det går. Före kriget skulle jag helt enkelt ha sagt att Ryssland var det mest reaktionära landet i Europa, mest förtryckande på hemmaplan och mest aggressivt utomlands. När en finsk kamrat kallade det fascistiskt vid ett möte i början av februari tyckte jag att hon överdrev. Idag är diskussionen vidöppen och orden fascist och fascistisk är vardagsmat. Krig inte bara ifrågasätter många saker. Ibland ger de svaren.

Två saker måste kopplas samman. För det första finns det en rad dokument, artiklar, intervjuer från Putin och hans krets. Putins långa text i juli 2021 försökte rättfärdiga att Ukrainas skulle förvägras rätten att existera som en självständig stat, och det gjorde också hans tal tre dagar innan invasionen. Texten av Sergejtsev,⁸ som bara kan betecknas som fascistisk, skisserade en 25-årig plan vars mål är att krossa den ukrainska nationen.⁸ Biden talade om folkmord. Det är inte helt korrekt. Projektet syftar inte till att fysiskt utrota den ukrainska befolkningen. Den riktiga beskrivningen vore nationellt eller kulturellt folkmord. Eftersom målet är att krossa Ukraina som nationell, politisk och kulturell enhet. Sedan har vi det praktiska genomförandet. När vi tittar på antalet fall av mord på civila, tecken på tortyr, våldtäkter, så kan de inte bara inskränkas till överdrifter som har begåtts av enskilda soldater bland ockupationstrupperna. När vi till detta lägger genomgången av befolkningar, kidnappningar, deporteringar till Ryssland, så motsvarar det helt klart projektet att krossa det ukrainska samhället. När vi betraktar saker och ting ur detta perspektiv är Ryssland inte bara ett abstrakt imperialistiskt land, utan ett imperialistiskt land som förfaller till barbari. Via försvarsminister Austin klargör USA idag att målet är att försvaga Ryssland. Det är uppenbart att det skulle vara i USA:s och NATO:s intresse. Men ärligt talat skulle det även vara inte bara i Ukrainas intresse, utan för alla länder i regionen, och i slutändan även det ryska folket själv.

Det är också nödvändigt att definiera den ryska imperialismens konturer bättre. Allmänt sett dominerar geopolitiska och strategiska överväganden både i det tidigare Sovjetunionen och Östeuropa och i Syrien. Men inte bara. I Ukraina handlar det också om att lägga vantarna på bördig jordbruksmark och industricentrum som Charkiv. På andra ställen överväger ekonomiska intressen. Ryssland har närvaro i omkring tre fjärdedelar av länderna i Afrika. I ett dussintal av dem övervakar legoknektarna i Wagnergruppen, som vi nu ser i Ukraina, dess intressen.

Ur [Links International Journal of Socialist Renewal](#), ursprungligen publicerad på [Europe Solidaire Sans Frontières](#). Översättning från engelska, Göran Källqvist.

⁸ Se [En rysk plan för folkmord på Ukrainas folk](#)